

KAMMARRÄTTEN
I JÖNKÖPING

DOM

2018-09-21

Meddelad i Jönköping

Mål nr 474-17

IAF	Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen
Ink	2018 -09- 27
Dnr	2017/187

KLAGANDE

Akademikernas erkända arbetslöshetskassa

MOTPART

Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Linköpings dom den 18 januari 2017 i
mål nr 530-16, se bilaga A

SAKEN

Återbetalning av statsbidrag enligt lagen (1997:239) om
arbetslöshetskassor (LAK)

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten avslår överklagandet.

Dok.Id 228272

Postadress
Box 2203
550 02 Jönköping

Besöksadress
Slottsgatan 5

Telefon
036-15 68 00 (vx)
E-post: kammarrattenijonkoping@dom.se
www.kammarrattenijonkoping.domstol.se

Telefax
036-16 19 68

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00–16:00

YRKANDEN M.M.

Akademikernas erkända arbetslöshetskassa (AEA) yrkar att kammarrätten upphäver förvaltningsrättens dom och Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringens (IAF) beslut att återkräva statsbidrag.

IAF motsätter sig ändring av förvaltningsrättens dom.

VAD PARTERNA HAR ANFÖRT

AEA

Beslutet att bevilja ersättning strider inte mot lagen (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring (ALF) och det har därför inte funnits grund för IAF att återkräva statsbidrag på det sätt som skett.

Det har inte varit fråga om en situation där sökanden lämnat sin anställning på egen begäran utan sökanden har istället kompenenserats efter att förhandling skett mellan parterna om hur anställningen skulle upphöra. Parterna har alltså inte tillämpat de villkor om anställningens upphörande som stipuleras i anställningsavtalen, utan har istället ingått en överenskommelse. Det är därför inte fråga om att sökanden lämnat sin anställning på egen begäran i arbetslöshetsförsäkringens mening och AEA har därför inte prövat frågan om avstängning.

AEA ifrågasätter en ordning där en anställnings upphörande både ska betraktas som en egen uppsägning från arbetstagarens sida och en situation där arbetsgivaren istället för att säga upp sökanden på grund av arbetsbrist, när sådana skäl saknas, kompenenserar denne i sådan utsträckning att det framgår att arbetsgivaren hela tiden har velat att anställningen ska upphöra. AEA kan inte tillämpa både bestämmelserna om avslag på rätten till ersättning på grund av avgångsvederlag och reglerna om avstängning på

grund av att sökanden lämnat sin anställning på egen begäran. Här måste kassan utreda hur de faktiska förhållandena sett ut.

Det finns inget stöd i gällande regelverk för att utöver att tillämpa reglerna om avgångsvederlag även tillämpa reglerna om avstängning viss tid från rätt till ersättning. Antingen har sökanden efter överenskommelse fått en kompensation och då ska reglerna om avslag på ersättningsansökan viss tid på grund av avgångsvederlag tillämpas eller också har sökanden lämnat anställningen på egen begäran och då ska avstängningsreglerna i 43 b § ALF tillämpas.

I Arbetsmarknadsutskottets betänkande (1996/97:AU13) anförs bland annat att den av regeringen valda modellen för samordning (avgångsvederlag/arbetslöshetsersättning) har stora fördelar, eftersom försäkringen blir en försörjningskälla först när den uppsagde får anses sakna inkomst av förvärvsarbete. Skulle den uppsagde då inte ha lyckats få ett nytt arbete har vederbörande rätt till ersättning som arbetslös. Rätten till ersättning skjuts med andra ord framåt i tiden. Av betänkandet framgår att frågan om varför anställningen upphört aldrig varit aktuell utan att resonemanget tar sikte på att samordning initierats av arbetsgivaren eftersom sökanden får en ekonomisk kompensation. I lagtexten vad avser frågan om avgångsvederlag uttrycks att sökanden kompenseras "på grund av anställningens upphörande". Att lagstiftaren inte tagit ställning beror på att det bara finns två sätt att avsluta en anställning enligt lagen (1982:80) om anställningsskydd och att man i dessa fall kringgår dem. I det aktuella ärendet har det inte fullt ut prövats om det finns saklig grund för uppsägning. Man kan inte utläsa att lagstiftaren ansett att arbetslöshetskassan även ska pröva orsaken till upphörandet och avstänga från ersättning under viss tid. Hade så varit fallet skulle frågan om avräkning av avstängningsdagar och från när avstängning ska inledas ha berörts.

IAF

Regelverket inom arbetslöshetsförsäkringen utgår från att någon av parterna tar på sig ansvaret för att ett anställningsförhållande upphör och konsekvenserna som följer av detta. Arbetslöshetskassan kan inte förutsätta att arbetsgivaren är villig att betala ett mindre avgångsvederlag enbart för att bli av med arbetstagaren. Kassan kan därför inte underlåta att pröva om den sökande haft giltig anledning att lämna arbetet när den sökande enligt samstämmiga uppgifter har sagt upp anställningen på egen begäran. Om det skulle förhålla sig på det sättet att den sökande har utsatts för påtryckningar av arbetsgivaren för att skriva under överenskommelsen är det upp till den sökande att visa detta.

SKÅLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Frågan i målet gäller om IAF haft rätt att begära statsbidrag åter för arbetslöshetsersättning som utbetalats av AEA. För att avgöra den frågan måste kammarrätten ta ställning till om AEA har orsakat att ersättning har utbetalats i strid med ALF.

Omständigheterna som ligger till grund för frågeställningen är att en arbetsgivare och en arbetstagare har kommit överens om att avsluta en anställning. Överenskommelsen ligger utanför ordinarie anställningsavtal och medför viss kompensation till arbetstagaren bl.a. i form av avgångsvederlag. Av överenskommelsen framgår att arbetstagaren sagt upp sin anställning på egen begäran. AEA har tagit hänsyn till avgångsvederlaget enligt gällande regler i ALF, men däremot inte utrett en eventuell avstängning av sökanden med anledning av att anställningen avslutats på egen begäran. IAF menar att avstängning skulle ha skett och kräver därför utbetalt statsbidrag åter. AEA menar att överenskommelsen till sin natur innebär att parterna varit överens och att sökanden därför inte ska ta ansvaret för att anställningen upphört.

Kammarrätten konstaterar, liksom förvaltningsrätten, att det inte finns lagstöd för något undantag från ansvaret för en uppsägning på egen begäran med anledning av att avgångsvederlag har utgått, eller att uppsägningen baseras på en överenskommelse. Om den sökande har godtagit ansvaret genom att ingå avtal och avtalet inte tillkommit under tvång eller liknande, ska arbetslöshetskassan utreda om det finns giltig anledning till uppsägningen. Saknas sådan anledning ska arbetslöshetskassan besluta om avstängning enligt 43 b § ALF.

Av utredningen framkommer inte annat än att sökanden har avslutat anställningen på egen begäran utan visad giltig anledning och borde därför ha blivit avstängd från ersättningen. AEA har således orsakat att utbetalning skett i strid med ALF. Kammarrätten instämmer därför i underinstansernas bedömning att IAF har haft rätt att återkräva statsbidrag så som skett och att det inte har framkommit skäl att helt eller delvis befria AEA från återbetalningsskyldigheten. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 4).

Kammarrättsråden [redacted] (ordförande), [redacted] och [redacted] (referent) har deltagit i avgörandet.

Föredragande: [redacted]

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LINKÖPING**

DOM
2017-01-18
Meddelad i Linköping

Mål nr
530-16

KLAGANDE

Akademikernas erkända arbetslöshetskassa
Box 3536
103 69 Stockholm

MOTPART

Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen
Box 210
641 22 Katrineholm

ÖVERKLAGAT BESLUT

Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringens beslut den 21 december 2015,
diarienummer 2015/654

SAKEN

Återbetalning av statsbidrag enligt lagen (1997:239) om arbetslöshetskassor
(LAK)

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avvisar yrkandet om att ärendet ska återförvisas till Akademikernas erkända arbetslöshetskassa.

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

Förvaltningsrättens beslut den 4 februari 2016 upphör härmed att gälla.

Dok.Id 271055

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 406	Brigadgatan 3	013-25 11 00	013-25 11 40	måndag–fredag
581 04 Linköping		E-post: forvaltningsratten@linkoping@dom.se		08:00-16:00
		www.forvaltningsratten@linkoping.domstol.se		

BAKGRUND, YRKANDEN

Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen (IAF) beslutade den 21 december 2015 att av Akademikernas erkända arbetslöshetskassa (AEA) återkräva 12 480 kronor i statsbidrag för felaktigt utbetald ersättning. Som skäl för beslutet anfördes bl.a. följande. C.E. har ingått en överenskommelse med sin arbetsgivare om att hennes anställning skulle upphöra den 30 juni 2015 på C.E:s begäran. I samband med att anställningen upphörde betalade arbetsgivaren ut ett avgångsvederlag motvarande en månadslön till C.E. AEA har den 14 augusti 2015 beviljat C.E. rätt till ersättning från och med den 8 augusti 2015. AEA har inte avstängt C.E. från rätt till ersättning enligt 43 b § lagen (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring (ALF). Av lämnade uppgifter framgår inte annat än att C.E. själv har valt att avsluta sin anställning. Det är således inte visat annat än att C.E. sagt upp sin anställning på egen begäran. C.E. har uppgivit att hon varit utsatt för mobbning eller trakasserier av sin närmaste chef. Hon har dock inte styrkt detta förhållande med läkarintyg eller liknande. Det framgår inte av intyg eller liknande i vad mån konstruktiva försök har vidtagits på arbetsplatsen för att komma till rätta med eventuella problem. C.E. har själv uppgett att hon undersökt möjligheterna till omplacering men att hon inte kommer att lämna intyg om detta. Enbart C.E:s egna knapphändiga uppgifter och den omständigheten att hon har träffat en överenskommelse med sin arbetsgivare om att hon är arbetsbefriad under anställningens sista sex månader, samt att arbetsgivaren åtagit sig att bekosta ett outplacementprogram i max nio månader och betala avgångsvederlag motsvarande en månadslön är inte tillräckligt för att styrka att hon blivit utsatt för kränkande särbehandling. Det är således inte visat att C.E. haft giltig anledning att lämna sitt arbete, varför hon borde stängts av från rätten till ersättning i 45 ersättningsdagar räknat från och med den 1 juli 2015, dock längst till och med den 21 oktober 2015. Grund för återkrav finns således men grund för eftergift av återbetalningsbeloppet föreligger inte.

AEA överklagar beslutet och yrkar i första hand att IAF:s beslut om att återkräva statsbidrag om 12 480 kr undanröjs. I andra hand yrkas att ärendet återförvisas till AEA för prövning av om C.E. har haft giltig anledning att lämna sin anställning. AEA anför bl.a. följande. Sökanden har i samband med anställningens upphörande slutit överenskommelse med arbetsgivaren om avgångsvederlag och annan omfattande kompensation. Detta visar att det inte varit fråga om en situation om uppsägning på egen begäran utan att det även har funnits intresse från arbetsgivarens sida att avsluta anställningen och att man därför slutit en överenskommelse där arbetstagaren kompenseras på olika sätt. Föreligger det en överenskommelse i ärendet om att sökande ska kompenseras då denne lämnar sin anställning på egen begäran så är det snarare fråga om att reglerna om avgångsvederlag ska tillämpas och inte reglerna om avstängning i 43 b § ALF.

IAF motsätter sig AEA:s yrkande om undanröjande av IAF:s beslut och anför bl.a. följande. AEA har i strid mot 43 b § ALF betalat ut ersättning till C.E. och IAF har därför haft fog för att återkräva statsbidraget. Det finns inga undantag från bestämmelsen om att tillämpa reglerna om avstängning i 43 b § ALF. Uppfyller den sökande inte förutsättningarna i 43 b § första stycket 1 ALF ska han eller hon avstängas från rätten till ersättning under viss tid, oavsett om det finns en överenskommelse om avgångsvederlag eller inte. Rättsläget har aldrig varit oklart i den delen. Om tiden med avgångsvederlag sträcker sig över kalendertiden i 45 § ALF om 112 kalenderdagar blir däremot frågan om sökande haft giltig anledning att lämna arbetet eller om han eller hon ska avstängas från rätt till ersättning viss tid inte aktuell. Vad som är oklart är om tid med avgångsvederlag ska anses som tid då den sökande har utfört förvärvsarbete vid beräkning av avstängningsdagarna. IAF har räknat tiden med avgångsvederlag som avstängningsdagar i det aktuella beslutet vilket är den för arbetslöshetskassan mest förmånliga beräkningen. C.E. har lämnat mycket knapphändiga uppgifter om situationen på arbetsplatsen och har inte styrkt sina påståenden om mobbning och trakasserier.

Enbart hennes egna uppgifter räcker inte för att visa att hon har utsatts för kränkande särbehandling. Vad som är föremål för prövning i förvaltningsrätten är IAF:s beslut om återkrav av statsbidrag och inte AEA:s beslut att bevilja C.E. rätt till ersättning utan avstängning. Det finns ingen anledning att återförvisa ärendet till AEA.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Lagtext m.m.

Av 43 b § ALF framgår bl.a. följande. En sökande ska stängas av från rätt till ersättning i 45 ersättningsdagar, om han eller hon utan giltig anledning lämnat sitt arbete.

Av 45 § ALF framgår bl.a. följande. I avstängningstiden ingår dagar för vilka karenstid skulle ha tillgodoräknats eller dagpenning skulle ha lämnats, om avstängningen inte hade skett. Detsamma gäller dagar när den sökande utfört förvärsarbete. Avstängningstiden ska räknas från och med den dag då det förhållande som anges i 43–43 b §§ inträffat. En avstängning får inte pågå längre än 112 kalenderdagar räknat från det avstängningsgrundande förhållandet.

I 94 a § LAK anges följande. Om en arbetslöshetskassa har orsakat att arbetslöshetsersättning betalats ut i strid med denna lag, lagen (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till någon av dessa lagar, ska kassan betala tillbaka statsbidrag som har betalats ut felaktigt.

Enligt 94 d § LAK ska inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen besluta att kräva tillbaka statsbidrag från en arbetslöshetskassa om myndigheten vid sin

tillsyn finner att förutsättningarna för återbetalningsskyldighet enligt 94–94 c §§ är uppfyllda.

I 94 e § LAK finns bestämmelser om befrielse från återbetalningsskyldighet.

Av förarbetena (prop. 1995/96:25 s. 126) framgår bl.a. följande. Den som lämnat sin anställning på grund av att han eller hon har utsatts för kränkande särbehandling, t.ex. trakasserier eller mobbning ska anses ha haft giltig anledning att lämna arbetet. En förutsättning är att förhållandet styrkts med läkarintyg eller liknande och att konstruktiva försök gjorts för att komma till rätta med problemen.

Förvaltningsrättens bedömning

Frågan i målet är om det föreligger grund för återbetalningsskyldighet av statsbidrag.

Förvaltningsrätten har först att ta ställning till om AEA har orsakat att arbetslöshetsersättning betalats ut i strid med ALF.

Det framgår av handlingarna i målet att C.E. har sagt upp sig och att hennes anställning skulle upphöra den 30 juni 2015 samt att C.E. i samband med uppsägningen bl.a. har erhållit ett avgångsvederlag med ett belopp motsvarande lön för en månad och sju dagar. C.E. har fått ersättning från AEA från och med den 8 augusti 2015.

Förvaltningsrätten finner att det inte finns några undantag från bestämmelsen i 43 b § ALF, om att en sökande ska stängas av om han eller hon utan giltig anledning lämnar sitt arbete, för det fall att någon säger upp sig i samband med en överenskommelse om avgångsvederlag. Bestämmelsen i 43 b § ALF kan således inte frångås enbart av den anledningen att avgångsvederlag

har avtalats. Att den sökande har lämnat sitt arbete på egen begäran som en del i ett avtal med arbetsgivaren kan inte heller i sig anses utgöra giltig anledning att lämna sitt arbete utan frågan om det funnits giltig anledning att lämna arbetet måste prövas i varje enskilt fall.

AEA har yrkat att ärendet ska återförvisas till AEA för prövning av om C.E. haft giltig anledning att lämna sin anställning. Förvaltningsrätten konstaterar att det inte är möjligt att återförvisa ett mål till någon annan än den myndighet eller annan som har fattat det överklagade eller ursprungliga beslut som målet gäller. Yrkandet ska därför avvisas.

När det gäller frågan om C.E. har haft giltig anledning att lämna sin anställning har C.E. till AEA uppgett att anledningen till att hon sa upp sig var mobbning/trakasserier samt att problemen inte gick att lösa trots samtal med arbetsgivare och fack, varför uppsägning var sista utvägen. På frågan om hon undersökt möjligheterna till omplacering svarade hon att hon hade det men att hon inte kommer skicka intyg. Förvaltningsrätten konstaterar att C.E. inte har styrkt sina uppgifter om mobbning och trakasserier och att AEA inte heller i detta mål har presenterat några uppgifter som styrker att C.E. hade godtagbar anledning att lämna sin anställning. Då det inte framkommit närmare uppgifter om omständigheterna som föregått uppsägningen och då de uppgifter som lämnats inte har styrkts anser förvaltningsrätten att C.E:s uppgifter inte är tillräckliga för att hon ska anses ha haft giltig anledning att säga upp sig.

AEA har härmed orsakat att arbetslöshetsersättning betalats ut i strid med ALF. Förvaltningsrätten konstaterar att det sedan den 1 januari 2003 inte längre krävs att en felaktig utbetalning uppenbart strider mot bestämmelserna i ALF för att återkrav av statsbidrag ska komma ifråga (jfr prop. 2001/02:151 s. 33 f. och 50). Eftersom AEA har orsakat att arbetslöshetsersättning betalats ut i strid med ALF är AEA återbetalningsskyldig.

Det har av utredningen inte framkommit skäl att helt eller delvis befria AEA från återbetalningsskyldighet. Överklagandet ska därför avslås.

Förvaltningsrättens beslut om inhibition den 4 februari 2016 upphör härmed att gälla.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Information om hur man överklagar finns i bilaga I (DV 3104/1D).

[REDACTED]

Rådman

I avgörandet har även deltagit nämndemännen [REDACTED]

[REDACTED]

Föredragande har varit [REDACTED]